

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 15. Quomodo Deus illi, per amabilissimas similitudines ostenderit,
quòd ipsam eruat ex periculis, in ejus affectibus ac operibus, & speciatim,
in concernentibus sublimitate[m] orationis, & ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

CAPUT XV.

Quomodo DEUS illi, per amabilissimas similitudines, ostenderit, quòd ipsam eruat ex periculis, in ejus affectibus ac operibus, & speciatim, in concernentibus sublimitatem orationis, & contemplationis, tranquillam reddendo in ipsius timoribus.

*U*na Venerabilis Marina ardentissimis flagrabat desiderijs, summè placendi DEO, absque ulla ipsius offensione, nulla ei erat operatior visio, neque gratia ulla acceptior, quàm illa, quâ redderetur hac de re certior, ideòque ipsam Divinam Majestatem interdum hujusmodi gratijs solabatur.

§. I.

Cùm essem vehementer afflicta, gravibus doloribus, & alijs rebus, quæ me angebant, (in Octobrio anno 1617.) dixit mihi DEUS: Veni, Amica, & respirabis, ac recreaberis eo, quod tibi ostendam. Duxit me DEUS secum adhærentem suo lateri, quasi apprehensâ meâ veste, quod ego advertens, dixi: Bone JESU, qualia sunt ista mea phantasmata, & somnia? ac recurri ad DEUM, more solito, pro implorando ipsius lumine, ad assequendas ipsius veritates; quod diu egi, quamvis propterea non cessaverim videre DEUM, in prædicta specie. Post hoc me Dominus est intuitus, ac dixit: Marina, quid facis? quare sic agis? dic, quare me deseras? hoc tibi placet, sed immeritò: nihilominus errores amoris bene possunt ignosci; veni mecum. Duxitq; me Dominus per quosdam altissimos montes & maxima præcipitia, per semitas tam angustas, ut tantùm caperent Divinam Majestatem, ac me, quæ semper juxta ipsius latus, & in parte magis periculosa incedebam, plena timore ac metu, ne ruerem. Interdum autem Dominus mihi dicebat aliquod ver-

bum consolatorium, meq; animabat. Et sic ambulantes venimus, ad quoddam pratum, plenum gratiosis floribus suavè olentibus, qui erant valde affixi terræ, ac demissi. Ibi mihi quiescenti dixit Dominus: Inclina te, ac decerpe aliquos flores, mihiq; offer. Inclinaui me, & decerpsi quinque flores, atque Dominus mihi dixit: ne decerpas plures. Flexi genua, & obtuli Divinæ Majestati flores, quibus Dominus est impertitus suam benedictionem, & accepit illos ad suas manus, ac retinuit. Duxit me inde Dominus per alias vias, quasi circa illas rupes, & quidem per semitas difficillimas, cum magna meamolestia ac timore, ne ruerem, confidentem tamen in Domino, quòd me esset adiuturus, secum euntem: atque cum his timoribus & confidentia progrediebar, donec pervenissemus ad quendam altissimum verticem, ubi substitimus, & Dominus me jussit aspicere deorsum: ibi vidi quandam vallem, & in illa paradisum deliciarum, ingentia arboreta, vastos fluvios, qui videbantur maria, & milliones Angelorum DEI, qui edebant pulcherrimam harmoniam suâ musicâ, & ego dixi: Hic sine dubio est paradisus. Quasi obmutui, obstupefacta tam pulchro spectaculo. Inde me duxit Dominus, per alias semitas magis arduas, ac altas & periculosas, hinc vehementer timentem, inde verò sperantem, cum magno labore ac molestia, Dominus autem me excitabat ad procedendum, & interdum consolabatur, donec pervenissemus ad quendam magnum montem, in cujus vertice erat maxima planities. Postquam eò pertigissemus,

Nnnn 3

quie-

quievimus, & Dominus se acclinavit quasi ad quendam murum, qui illic erat, dixitq; mihi: Modò quiesce; & in momento se coram me transfiguravit Dominus, apparuitque gloriosus, & pulcherrimus, ascenditq; ad Cœlos, quem ego vidi ascendentem, donec illum perderem ex oculis, atq; tum mansi sola in illo deserto, nesciens, quid mihi esset agendum, nec quò, vel quàm eundum. Dum ita essem anxiosa & afflicta, vidi meum Sanctum Angelum Custodem, & alium Angelum ex meis quatuor, qui erat *Minor*. Quando illos conspexi, visa mihi sum vehementer recreari, & salutavi ipsos. Illi mihi dixerunt: Agè, Soror, grandis tibi adhuc restat via. Erat mihi autem descendendum, per altissimum montem & valde præcipitem, vergentem ad quendam vastum fluvium. Et dixerunt: Hæc tibi descendendum est, juvabimus te; nihilominus tibi hæc via est emetienda. Incepi cum magna molestia & metu ambulare, donec venirem ad ripam grandis ac vasti fluvij, & inter fluvium atque rupem & montem erat unica tantum semita, quæ capiebat meos Angelos ac me; ubi mihi disparuerunt, & me reliquerunt solam. Fuit ingens mea afflictio & timor, quia ignorabam, quid mihi esset agendum. Fluvius crescebat, & aqua pertingebat usque ad meos talos; fluctus erant tanti, ut me sustulerint in altum, ita tamen, ut manserim stans, nec unquam ceciderim. Quando me vidi insistentem aquis, neq; cadentem, & ipsas altissimè ascendentes, perdidit nonnihil timoris, & propè totum. Tunc temporis elevavi oculos ad Cœlum, quod vidi mihi aperiri, & Dominus mihi exhibuit mysterium Sanctissimæ Trinitatis, eo modo, cujus hæc miserabilis vita est capax, vidiq; illam cœlestem Jerosolymam gratiosam, ac admirabilem. Abripuit me illuc Dominus, univertq; secum, ubi diu mansi absorpta, donec me Dominus dimisisset à se, reliquissetque solam in illa cœlesti Jerosolyma, & ibi denuò vidi meos duos Angelos, qui disparuerant, atque tum illis dixi: Mei Domini, quomodo me deseruerunt?

Illi me sunt blandè alloquuti; Dominus autem me secum univert; & quando mihi sum reddita, reperi me in meo lecto. Postea mihi dixit Dominus, omnia præterita esse facta pro me recreanda, ac sublevanda à meis afflictionibus, & fuisse figuram meæ transactæ vitæ. Interrogavi Divinam Majestatem, quid significaverint illi flores; & Dominus mihi dixit, quòd significaverint quinque sensus externos, quos mihi Dominus dederat, ac dat omnibus hominibus, atque illos esse flores, si conferantur cum beneficijs, quæ Divina Majestas exhibet animæ, & abjectos instar vilium florum campestrium, communes hominibus & brutis; fuisse autem ipsos à DEO benedictos & acceptatos ideo, quòd ego eosdem illi obtulerim ab infantia.

§. II.

DUm considerarem magnas gratias, à DEO, ex sola ejus bonitate, mihi præstitas & vias tam extraordinarias, quibus me DEUS ducit, inciderunt mihi multa, quæ mihi evenerant: aliunde verò considerans, quàm malè omnibus utar, & quàm sim ingrata, quæstio sum DEO de me ipsa, & rogavi illum, ut me juvaret, mihiq; præstaret gratiam, ne ipsi in ulla displicerem: & extimui vehementer me ipsam, atque istas vias extraordinarias. Intenta his, & alijs hujusmodi considerationibus (in Aprili anno 1632.) vidi Majestatem Domini nostri JESU Christi, qui me est mirè solatus, ac dixit: Anima, bene habet, non est cur timeas: sed attolle nunc oculos, & aspice sursum. Elevavi oculos, & Dominus mihi ostendit quasi in se ipso, secretissima sua judicia, ac modum, quo ipsius Majestas ad se ducit animas, diversis vijs; præsertim verò vidi, magnam congruentiam viarum, quibus DEUS me ducit, atq; id quàm clarissimè, ut obstupescerim, & fuerim mihi erepta videndo usque adeò arcana judicia Divinæ providentiæ. Deinde mihi dixit Dominus: Audi nunc, Anima, nonne vidisti aliquem figuram, qui versat optimam massam argillaceam intra suas manus, & delicatissimam, ac

deinde ex hac massa format aliquod perelegans & artificiosum ornamentum capitis, illudque inaurat, quod postea adhibetur ad honorem, ex qua eadem massa figulus format alia vasa, pro humanu usu, ad contumeliam. Si id facit figulus, potero & ego ex eadem massa facere, quod volo, & mihi placet, atque te ducere per vias extraordinarias, quemadmodum decrevi. Dedi tibi mea auxilia & subsidia, disposuisti; te ad accipiendas misericordias & gratias, quas tibi praestiti. Quid ita times? nonne ego possum facere, quod volo? sum Dominus uniuersorum. Tu desideras, mihi in omnibus placere, & pro toto mundo non faceres contrarium. Non habes, quod timeas, quia ego non possum esse contrarius mihi ipsi. Quis te affligit? quis te condemnat? hoc Domini dicto fui vehementer recreata, non tamen propterea perdidisti timores, & credo, me in ipsis non displicere DEO.

§. III.

Agens cum DEO (in Martio Anno 1622. dixi illi simpliciter, quamvis non sine ipsius inspiratione: Mi Domine, da mihi aliquid amplius, & hoc idem repetebam aliquoties: Domine da mihi aliquid amplius. Audiuisti meam petitionem, & pro sua solita mansuetudine & bonitate mihi respondit: Quid petis Anima? ut tibi dem aliquid amplius? dedi jam tibi me ipsum, quid amplius tibi debeo dare? vel quid amplius tibi dare possum? Ego respondi meo Domino: non loquor, mi Domine, de tuis diuinis donis & gratijs, quas mihi praestas, sed ut des mihi aliquid amplius, quod ego tibi possum dare; plura auxilia, maiorem dispositionem ad te amplius amandum, tibi que seruendum. Dominus mihi respondit: Verè tibi dico, quod tibi dederim, & habeas omnes dispositiones necessarias, pro obtinendis omnibus favoribus & gratijs, tibi à me praestitis. Fui attonita audiens, hoc dici à Domino, qui aliquantò post mihi dixit. Anima, visne venire mecum? Ego respondi: ità, Domine, eamus.

Apprehenditq; me ipsemet in brachio, & in uno latere, ac elevavit me divinà vi, & duxit secum, absq; ullo comite. Inprimis me duxit ad quandam planitiem, campestrem, ubi erat ingens multitudo congregatorum hominum, quasi distentorum negotijs, quibus immixti erant Angeli DEI, numero pauciores, qui ipsos iuvabant, & suggerebant illis, quod erat necessarium. In una parte autem stabant multi diaboli, quasi conjuncti ità, ut tantum explorarent, quid fieret. Dominus me traduxit per medium illorum hominum ac turbae, quam transivi cum compressione ac difficultate, sicut, qui ingreditur aliquod templum, in quo est multus populus, ac transit difficulter, impingendo in alios. Postquam hinc exiuissem, duxit me DEUS ad quandam divinissimam solitudinem, ubi sola fui cum Domino, atque ibi sum fructa Divinà ipsius Majestate absque ullius profus creaturae interventu, cum magna pace & gaudio, ac laetitia spiritali, fuitque mihi ibi tam bene, ut nunquam voluissem discedere ex illa Divina solitudine, quia fruebar meo DEO ac Domino profus sola, & cum magno emolumento. Dominus me voluit inde educere, & ego illum rogavi, ne id faceret, ac dixi: Non, Domine, bonum est nos hinc esse. Voluit denuò me Dominus educere, & ego iterum reposui: Non, mi Domine, bonum est nos hinc esse. Deniq; Dominus me duxit ad caelestem Jerosolymam, ubi mihi ipseus Majestas ostendit gloriam Beatorum. Licet autem res haec fuerit tanta, ut me, quod ibi mihi fuit ostensum, affecerit summo solatio & gaudio, nihilominus melius mihi fuerat in solitudine cum meo Domino. Postquam vidissem istam gloriam, duxit me Dominus ad quandam magnam altitudinem, ubi mihi manifestavit tam admiranda, ut ego illa nesciam verbis exprimere, vel explicare, quia omnia erant DEUS, & magis DEUS, atque hinc me eduxit Dominus ad aliam altitudinem eminentiorem ac sublimiorem, ubi mihi idem Dominus excellentiori ac Divino modo ostendit lon-

longè plura, atque admirabiliora, quam prius, & quæ minus verbis possunt exprimi, aut explicari. Inde verò me eduxit Dominus ad aliam altitudinem eminentiorem cæteris, ubi Dominus videtur ultimam manum apposuisse suis gratijs, mihi præstitis, ostenditq; mihi, & cognovi res tam sublimes, tamque admirandas, ut mihi ipsi fuerim erepta, neque sciam dicere, qualésnam fuerint. Ibi agnovi illud Divinum Esse, & ipsius Divina attributa, atq; existimo, quòd se mihi DEUS omnipotens totum ostenderit, & quodammodo animam meam pervaserit, ubi penitus fui absorpta & immersa in illud Divinum Esse. Hic mansi diu. Interea conspexi meos Dominos Angelos, qui ordinariè mecum manent, hæcenus enim illos non videram: & revera mihi displicuit, quod ipsos viderem, quia statim intellexi, illos venire ad me abducendam. Dominus illis dixit: Accipite istam Animam, ac ducite illam, jam enim, est tempus, ut quiescat. Fui rapta in magnam ecstasim, & postquam Dominus à me discessisset, datà mihi suà benedictione, quando ad me sum reversa, reperi me in meo angulo.

Declaravit mihi deinde Dominus istam gratiam, quam mihi præstiterat, dixitque ipsius Majestas: Omnes gradus, per quos te duxi, à solitudine usque ad ultimum, adeò perfectum, sunt gradus orationis & contemplationis, quibus te duxi, & tu progressa es in tua vita, donec pervenires ad statum, quem modò habes perfectissimum, & ad quem potes pertingere in hac vita: quòd autem te duxerim, per illam turbam hominum, indèque eduxerim, significat, impossibile esse, ut animæ, quæ cupiunt pervenire ad solitudinem, & gradus, quos vidisti, id possint præstare, nisi prius deserant tumultum vitæ præsentis & mundi, ejusque occupationes.

§. IV.

Alia varia media notatu dignissima. Aduhibuit DEUS, ut moderaretur ipsius timores, quibus angebatur utrùm non viveret illusa, seq. hac viâ perderet. Quadam

vice, *inquit*, in his afflictionibus, mihi dixit Dominus: Anima mea, quis te affligit? quare angeris? quis te condemnat? Ego respondi: Mi Domine, mea peccata. Ne te vexes, dixit Dominus, ne te affligas, vis enim sub mea protectione ac tutela, & sicut gallina habet sub sua tutela & alis pullos, ita ego te habeo. Egi illi magnas gratias pro favore, mihi exhibito, & addidi: Mi Domine, aliquando pulli egrediuntur extra alas gallinarum, atq; tum venit accipiter, & rapit illos, unde ego idem possum metuere. Dominus autem mihi respondit: Polliceor tibi, per memetipsum, quòd nunquam sim tibi defuturus, neq; subtracturus meam protectionem, ac tutelam. Ob hæc dicta sibi visa est mea anima reddita quàm certissima, me fore salvam, & Dominum mihi nunquam defuturum, idque tam infallibiliter eventurum sibi persuadebat, ut nihilominus simul ipsam intimè pervaserit maximus timor, ne displicerem DEO, summèque optaverit illi placere, ut nesciam, quomodo possint simul consistere tantus timor, ac tanta securitas.

Aliâ vice, dum mea anima esset vehementer afflictâ, timeretq; comparare coram suo DEO, ac Domino, eò quòd adverteret, reprobari à Divina Majestate. Spiritus quarundam personarum habentium, in suis animabus quædam profus extraordinaria, non absque signis externis, dixi illi: Domine mi, ac DEUS mi, si reprobas spiritus istarum personarum, que tibi sine dubio fideliter serviunt, & carent malitiâ, quid dices de mea anima milerâ, & infelici, ac tot peccatorum rea, quam Domine, ducis vijs tam extraordinarijs? Placeone tibi Domine, & procedone bene? Audivit Dominus, quod ita ipsi dicebam, & respondit mihi cum magna Majestate, ac summa charitate, dicendo: Desiste, Anima, à tuis nimijs timoribus, & confusione, neque te mihi talem exhibe. Existimasne enim fortè, quòd à me omnia animæ ducantur, & illæ progrediantur viâ, quâ tu? Noveris, aliter se rem habere, teq; & à me duci, & incedere viâ aditæ

rabili, commodâ, & securissimâ, ac eâ, quæ in mea Ecclesia erit clarissima, & eximie, charitatis, ac utilitatis, eò quòd in illa nihil reperitur aliud, quàm Spiritus, & meæ puræ ac sinceræ veritates, absque alijs mixturis. Certum enim habeto, me esse purum ac Divinum spiritum, & indere ea, quæ sunt spiritualia, secunda, ac sincera: ideòque, Anima, ne tantopere timeas, & habe solatium in me, atq; age mihi magnas gratias pro beneficijs, & favoribus, quos tibi exhibeo, eò quòd ego sim, qui sum, quòdque tu te ijs non reddas indignâ. DEUS sit benedictus, & acceptet confusionem ac verecundiâ, quâ id scribitur.

*Alijs illam DEUS per continuum tri-
dium pacabat, ac placabat varijs modis, id
quod ipsa hunc in modum refert.* Primo
die, cum essem auditura sacrum & com-
municatura, vidit mea anima quatuor
elegantissimè exornatos & speciosissimos
Angelos, qui habebant in manibus aureos
cereos ardentes ac adstabant sancto Missæ
Sacrificio quàm reverentissimè, atq; dum
ego velleni ambigere de hac visione, An-
gelus meus Custos, exhibendo se quasi in-
dignabundum, me reprehendit, & humi
prostravit, tandemque me, sub ipsum
tempus Communionis, ipsemet amanter
elevavit, ac reposuit in meo loco. Ego
propterea vehementer afflicta ac turbata,
me commendavi DEO, & postquam il-
lum suscepissem, timens ne distraherer, in-
cepi recitare quàm celerrimè psalmum:
Miserere mei. Interea mihi dixit Domi-
nus: Expecta modicum, Anima, noli ita
festinare, ausculta modò, quid tibi velim
dicere. Conticui, tametsi non statim,
dixitque Dominus: Anima, noli esse adeò
terribilis, quoad timores, & confide mihi.
Ego respondi, me summè desiderare, ut
non errem, utque ipsi placeam. Tum
Dominus dixit: Anima, nemo te contem-
nat, ac bonum tuum desiderium te salvat,
& quomodolibet mihi placebis, cedentq;
omnia in tuum bonum. Hoc modo, sub-
sequutâ unione, cum Divina ipsius Maje-
state, completum est mysterium, mansit-
que mea anima repleta solatio.

Secundo die mihi DEUS secum a-
genti dixit: Anima veni mecum. Quod
mea anima audivit, sed neglexit adeò, ut
istius dicti non amplius recordarer, quasi
timerem, fuissetne DEUS, qui me est al-
loquutus. Notabili tempore post, me,
abripuit Dominus, & arctè univit cum
suo Divino ac infinito Esse, atq; ibi mihi
fuit revelatum altissimum mysterium Be-
atissimæ Trinitatis. Tres istæ Divinæ Per-
sonæ, & unus DEUS ferebant meam ani-
mam intra se ipsas, quasi illigatam & uni-
tam: jam erat in brachijs unius Divinæ
personæ, jam in brachijs alterius, in quo
mysterio & unione altissima, sentiebat
mea anima maxima bona. Postquam
aliquamdiu mansissem in hoc DEO, ac
tribus Personis Divinis, intellexi, quòd
Dominus vellet meam animam dimitte-
re ab illa tanta ac tam potenti unione, &
ego ægrè id ferens dixi: Non Domine, non
Domine; Tu sæpe dixisti: Ego manebo
in illa, & ipsa manebit in me; oportet te
ergo, Domine, stare promissis. Bene ha-
bet, dixit Dominus DEUS, & intuentes
se invicem illæ tres Divinæ Personæ, ac
unus DEUS, approbaverunt, quod pro se
mea anima allegabat, dixeruntq; Non te
deseremus, neq; tu nos deseres. Nò cessabit
unio, quam agnovisti (relaxabitur autem
quando expediet) quoad duraverit vita
mortalis. Et paulò post relaxavit Domi-
nus istam unionem tam sublimem & ad-
mirabilem, mansitq; diu cum mea anima
eo modo, & ita me alloquendo ac tum
finitum fuit illud mysterium, cum magno
levamine & solatio meo. Deinde mihi
dixit Dominus: Anima, bene nunc poteris
esse contenta, quòd initio hujus in te pera-
cti mysterij tibi dixerim: Anima, veni me-
cù: qua de re timuisti, & voluisti dubitare.

Tertio die mihi, volenti communi-
care, & graviter ægrotanti, dixerunt quidam
Sancti Angeli, atq; ipse DEUS: Dominus
modò ad te veniet, ut tibi conferat sanita-
tem, quæ tibi erit magis conveniens, crea-
tura DEI. Ego respondi: Sanitas, quam
mihi volo à meo DEO conferri, est ani-
mæ, & nulla alia. Suscepi Divinum Sa-
cra-

O o o o

cra-

cramentum, statimq; sensi & adverti in me ipsa, præsentiam Christi JESU Domini DEI nostri, & Hominis veri, quàm spiritualissimè & admirabilissimè. Loquutus est mihi Dominus, dixitque! Anima mea, toto decursu tuæ vitæ desideravisti, mihi esse grata, & placere, semperque me rogavisti, ut tibi gratiam istam & favorem præstarem. Quam ergo nunc habes rationem timendi ac dubitandi? Quis Pater filio, si is ab ipso petiverit partem panis, dabit lapidem? vel quæ Mater obliviscetur infantem uteri sui. Quodsi verò fuerit repertus Pater aliquis tam crudelis, & Mater adeò obliviosa, ego tamen nihil tale faciam, atque de hoc noli penitus dubitare. Dum ita Dominus ageret cum mea anima, vidi quasi commentem superius Sanctum ac Divinum Spiritum, in specie quadam magnæ majestatis: comparebaturque iste Dominus quasi coopertus umbellâ, instar grandis ac Divinæ Aquilæ, & quamvis mea anima, hanc speciem agnovit, vix tamen illam vidit. Majestati hujus Domini inserviebant & assistebant multi Sancti Angeli. Accessit Dominus ad aurem meæ animæ, dixitque mihi pauca quædam verba Divinissima, & secretissima, in abditissimo fundo meæ animæ. Hoc fecit ter, ita ut quavis vice modicum recederet. Fuerunt tam spiritua- lia & mysterijs plena hæc dicta, ut difficulter potuerint ab anima percipi. Deinde mihi visum est, impositum fuisse meo pectori nummum ex auro purissimo. Dum mea anima stupebat hæc mysteria, converti me ad Dominum, quem intra me ipsam habebam, & dixi illi: Quid est hoc, DEUS mi & Domine? quale fuit istud mysterium, quod vix intellexi? Dominus mihi dixit: Anima, inspice tuum cor, ubi invenies & videbis mysterium, quod scire desideras. Cùm mea anima intueretur, quod me intueri jusserrat Dominus, vidi in meo corde quoddam sigillum ipsiusmet DEI, in quo erat expressa Sanctissima Trinitas, specialiter verò ibi agnoscebatur Persona Spiritus Sancti. Tunc mihi dixit Dominus: Anima, omnipotens DEUS ac

Divinus Spiritus in illis alloquijs mysticis, quæ percepisti & nō intellexisti, tibi præstitit magnam gratiâ, quia inseruit tuo cordi suâ potenti manu clavim & seram, im- pressitque ibi suum sigillum, ut nemo possit eò fraudulenter ingredi, & ipse solus sit Dominus tui cordis ac animæ. Hæc sunt mysteria à te visa: quæ sicut & alia mysteria, à me tibi manifestanda, ac omnia tibi à me dicenda, ut sine ullo dubio credas, esse mea, à te peto, tibiq; mando, ut nunquam ambigas de ulla re, quam videris vel audieris, si non expressè repugnet meæ legi, fidei, vel sacræ scripturæ, ac doctrinæ Sanctorum. Loquebatur autem de hoc Dominus, spectatis regulis communibus & ordinarijs, certamque reddebat meam animam de veritatibus, quas ipsi jam manifestaverat, deque gratijs, quas mihi præstiterat, ac de modo, quem à me volebat in ijs observari.

§. V.

Concludamus visionem, in qua DEUS exercuit ac probavit ipsius timores, ac experientia disceret, quali ab ipso prædicta esset facultate, ad cognoscendas fraudes diaboli, seque ab illis liberandi. Dum agerem, inquit, aliquando manè cum DEO, vidi oculis animæ venientem ad me sanctissimam Virginem Dominam nostram, stipatam multis sanctis Angelis, & nonnullis sanctis virginibus. Inter illos erant duo sancti Patriarchæ, Sanctus Dominicus, & Sanctus Ignatius, maximè præferentes reverentiam, humilitatem ac devotionem. Incepi affigi, & solito plus turbari, quia DEUS permittit, ut spectarem hoc mysterium coopertum quadam nubeculâ, ut vix illud possem videre: diabolus enim permittit DEUS mihi divina Majestas deinde dixit mihi causa illius obscuritatis ac turbationis, & quotiescunque iterum aspiciebam dictum mysterium, à quo aspectu non poteram abstinere, quia DEUS ita disponebat, ut nuò me terrefaciebat ac turbabat. Tunc id videret Sanctus Angelus meus, qui quodammodo explorabat, quid me

ret, complexus est spiritualiter meam animam dicendo ardentem: Quid est hoc, Anima mea? quid habes? quid sentis? quæ est causa tui timoris ac turbationis? quiesce Anima, amore DEI. Nihilominus, etiam si essem inter brachia mei sancti Angeli, tremebam ac timebam, quotiescunq; aspiciebam illam nebulam, quâ diabolus, DEO permittente, obtexerat illud mysterium, quæ mihi incutiebat magnum horrorem. *Unde apparet, quàm bonus spiritus sit contrarius malo; siquidem illa nebula, que procedebat à diabolo, ità ipsam affligebat & terrefaciebat, sicut terretur ovis, dum videt lupum.* Cum ista afflictione dicebam Sancto Angelo, qui mihi ab blandiebatur: Heu me! Sancte Angele, libera me ab omni eo, quod non est DEUS, aut ipsius veritas. Hæc afflictio & pugna duravit valde diu, donec Dominus DEUS Majestatis benignè ad me, convertisset oculos, mihiq; dixisset: Age, Anima mea, veni nunc mecum, & quiesces in me: atque cum hoc DEUS diceret, mea anima se reperit in pectore, & secreto Divinæ Essentiæ ac Beatissimæ Trinitatis, ubi abactis omnibus timoribus, molestijs, & obscuritatibus, fruebatur illo Domino cum magna pace & quiete. Ibi illi fuit ostensum ab eodem Domino manifestissimè & clarissimè illud sacrum mysterium, quod ipsam tantopere turbaverat & afflixerat: vidit enim in eodem DEO, quasi aliquantum extra illud divinum pectus, Sanctissimam Virginem Dominam nostram mirum in modum speciosam, & singulariter illuminata cognovit aliquid de multis hujus Dominæ virtutibus ac donis cælestibus: vidit illos Sanctos Angelos ac Virgines, quæ eam reverentissimè comitabantur; vidit etiam duos illos Sanctos Patriarchas, exhibentes illi Dominæ reverentiam & cultum, quem admodum dixi. Contemplata est aliquamdiu mea anima hoc mysterium cum magna pace & consolatione sua; nihilominus etiam si Sanctissima Virgo, & sancti Patriarchæ me fuerint peramanter alloquuti, ego præ mero pudore ac verecun-

dia, propter id, quod factum fuerat, vix audebam illis loqui, vel respondere. Per aliquot dies frequentissimè commorabar in eo Domino, quasi in ipsius manibus, dicebámque illi cum magno affectu, singulis vicibus: DEUS mi, ac Domine mi, ego in perpetuum volo manere in tuis sacris manibus, unde prodivi ex sola tua bonitate ac misericordia, abluta ac purificata, aquâ Sancti baptismi, ubi mihi fuit collata tua gratia, & cæleste donum trium virtutum Theologicarum. Nunc, mi DEUS, revertor ad illas, ut me denuò suscipias & cures, lavésq; maculas ac infirmitates mearum novarum culparum & peccatorum lavacro pretiosi sanguinis, mei Redemptoris ac Salvatoris Christi JESU, effusi pro nostra salute, & remedio: Benedictus sit ipse in æternum. Amen.

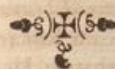
His diebus (in Octobri Anno 1623.) fui passa, ex Divina bonitate, maximos dolores; & quamvis pars superior meæ animæ semper gaudeat, quemadmodum scripsi; pars tamen inferior, & natura patitur, propter derelictionem ac desolationem, ut mihi videar non esse ea, quæ sum, atq; DEUS videatur esse mei oblitus. In hac afflictione, & in meis timoribus cogitans, utrùm incidissem in peccata vel defectus, propter quos DEUS mihi id immitteret, converti me ad DEUM, dixiq; tenerè: DEUS & Domine mi, obsecro tuam Majestatem, ut me digneris, quocunq; modo tibi placuerit, illuminare, atque hac de re edocere. Scis enim, quòd desiderem, in omnibus me conformare tuæ sanctissimæ voluntati. Audivit DEUS meam petitionem, & paulò post, cum gravitate & autoritate dixit: Verè tibi dico, Anima, quòd te non dereliquerim, neq; deseruerim, nec vnquam sim derelicturus: semper tibi adsum, in omnibus tuis cruciatibus, & afflictionibus. Quòd has permiserim, factum est, ad probandam tuam Fidem ac Fidelitatem, atq; ad majus augmentum tuorum meritorum, & coronæ. Ego respondi cum meis timoribus: Domine mi, deliquine fortè aliquid inter meas molestias? DEUS mihi

O O O O 2

respon-

respondit, cum magna majestate: Vivo ego in cœlis, & in terra, quòd ne minimùm deliqueris contra Fidem ac Fidelitatem, inter tuos cruciatus. Audivit mea anima hæc dicta cum magno timore ac tremore, egiq; ipsi gratias pro favore mihi præstato, ac timui aliquantùm ob id, quòd Dominus dixerat, & fuissetne ipse. Tum Dominus respondit: Ego sum, noli timere, & in signum hujus veritatis, quòd ego sim, qui tibi loquor, concedo tibi, ut quamdiu vixeris non recedat à te sanctus timor meus: Noveris quoque, tibi jam appropinquare Regnum cœlorum. Fui plurimùm recreata, & animata his, quæ mihi Dominus dixerat. Licet verò aliquantùm timerem ob quasdam res tem-

porales, an me in ipsis conformarem voluntati DEI, vel an me non permitterem aliquatenus ductui meæ naturæ; Dominus mihi tamen respondit alio modo, prorsus diverso à præcedenti communicatione, reddens me certam, me bene procedere, utque me permitterem hac in re ductui meorum Confessoriorum, & quoad istud me gererem sicut hæcenus. Cum autem aliquantùm dubitarem de hoc alloquio DEI, Sanctus Angelus Custos mihi dicebat: Attende, Anima, quid tibi dicat Dominus, ipsius enim Majestas est, quæ loquitur, ne timeas.

CAPUT XVI.

Quomodo ipsi DEUS, per alias admirabiles similitudines, manifestaverit pulchritudinem, efficaciam & valorem interiorum ipsius affectuum, præsertim illorum, quibus operabat videre DEUM: nec non varietatem ac venustatem virtutum, quas iisdem affectibus comparabat, pro exornanda sua anima.

DUM DEUS, inquit, suas gratias ex mera sua bonitate & clementia operatur in mea anima, suscitatur in illa, pro majore ipsius bono, in abditissimo ejusdem recessu, & superiore parte magnum & vehementem ac fortem, quietum & pacatum ignem, quo in ista quiete, unaque vehementia exardescunt affectus, quos Dominus DEUS, ipsi infundit, amoris, timoris, propriæ cognitionis, resignationis in Divinam voluntatem, confidentiæ in suo DEO, & similia. Hi omnes simul, & sine strepitu, vel discursu concurrunt in unum tam potentem & intentum, ut anima in eo videatur sentire

omnes simul, sitque instar alicujus aquæ Angelicæ, quæ per distillationem ex diversis floribus extracta odoriferis, habet tantum solum odorem suavissimum, & valde proficuum. Sic agitur cum mea anima, quæ DEI est bonitas, etiam si ex omnibus sine dubio credam me quam minimùm proficere,

§. I.

INter hos affectus habui quosdam ex intimo corde procedentes & ferventes, cum quibus mea anima, & lingua prorupit in hæc verba exteriora, quasi de se ipsa conquerens: Bonum animæ meæ, DEUS mi, ac Domine mi, valde malè valeo. sum miserabilis, ac imperfecta: mea anima pessimè valet, Domine mi. Audis